

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 30 stycznia 1986 r.

w sprawie szczegółowych zasad waloryzacji świadczeń emerytalno-rentowych.

Na podstawie art. 74 ust. 5 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270 oraz z 1986 r. Nr 1, poz. 1) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Podwyższenie świadczeń emerytalno-rentowych w myśl art. 74 ustawy z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 40, poz. 267, z 1984 r. Nr 52, poz. 268 i 270 oraz z 1986 r. Nr 1, poz. 1), zwanej dalej „ustawą”, następuje przy zastosowaniu współczynnika waloryzacyjnego stanowiącego procentowy stosunek kwoty emerytury lub renty do kwoty podstawy ich wymiaru.

2. Za kwotę emerytury lub renty, o której mowa w ust. 1, uważa się kwotę świadczenia wraz ze wszystkimi przysługującymi jej wzrostami i dodatkami, z wyjątkiem dodatków rodzinnych, dodatku dla sierot zupełnych i dodatku pielęgnacyjnego. Jeżeli świadczenie jest wypłacane w kwocie podwyższonej do wysokości najniższej emerytury lub renty, za kwotę emerytury lub renty, o której mowa w ust. 1, uważa się kwotę świadczenia w wysokości nie podwyższonej do świadczenia najniższego.

3. Współczynnik waloryzacyjny wyraża się w procentach z zaokrągleniem do setnych części procentu; określa się go w decyzji o przyznaniu emerytury lub renty. Współczynnik waloryzacyjny podlega ponownemu określeniu w wypadkach, o których mowa w § 3.

4. Za kwotę podstawy wymiaru podlegającą podwyższeniu w myśl art. 74 ustawy uważa się kwotę podstawy

wymiaru, ustaloną w decyzji o przyznaniu świadczenia lub o zmianie w prawie do świadczenia albo w jego wysokości — na ostatni dzień lutego roku, w którym dokonuje się waloryzacji.

5. Nowy wymiar emerytury lub renty uzyskuje się przez pomnożenie podwyższonej w wyniku waloryzacji podstawy wymiaru emerytury lub renty przez współczynnik waloryzacyjny.

§ 2. Podwyższenie emerytury lub renty następuje od dnia 1 marca każdego roku i obejmuje świadczenia przyznane przed dniem 1 stycznia roku poprzedniego, przy czym za rok przyznania świadczenia uważa się rok ustalony w myśl art. 122 ust. 5 ustawy.

§ 3. 1. Współczynnik waloryzacyjny ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli w prawie do emerytury lub renty albo w ich wysokości nastąpiła zmiana przewidziana w przepisach ustawy, z wyjątkiem zmian podstawy wymiaru dokonanych w wyniku waloryzacji przewidzianych w art. 74 ustawy.

2. Jeżeli zmiana w prawie do świadczenia lub w jego wysokości nastąpiła po waloryzacji, nowy współczynnik waloryzacyjny ustala się przez określenie stosunku świadczenia obliczonego z uwzględnieniem zmiany, o której mowa w ust. 1, do podstawy jego wymiaru ustalonej na ostatni dzień lutego roku, w którym dokonano pierwszej waloryzacji tego świadczenia.

3. Ustalenie wysokości emerytury lub renty wskutek zmian, o których mowa w ust. 1, następuje przez obli-

czenie świadczenia od podstawy wymiaru określonej w wyniku ostatniej waloryzacji, z zastosowaniem nowego współczynnika waloryzacyjnego.

4. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio, jeżeli zmiana w prawie do świadczenia lub w jego wysokości nastąpiła po podwyższeniu podstawy wymiaru w myśl art. 2 ustawy z dnia 30 stycznia 1986 r. o podwyższeniu emerytur i rent w 1986 r. (Dz. U. Nr 1, poz. 1).

§ 4. 1. W razie wznowienia wypłaty emerytury lub renty, do której prawo było zawieszono, waloryzacji świadczeń dokonuje się z uwzględnieniem wszystkich kolejnych waloryzacji przypadających w okresie zawieszenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie wstrzymania wypłaty świadczeń wskutek innych przyczyn niż zawieszenie prawa do nich.

§ 5. 1. W razie przyznania emerytury zamiast renty inwalidzkiej w myśl art. 16 ust. 3 pkt 1 ustawy, za podstawę wymiaru emerytury przyjmuje się podstawę wymiaru renty inwalidzkiej w wysokości ustalonej w ostatniej waloryzacji, którą ta renta była objęta.

2. Ustalenie wysokości emerytury następuje w sposób określony w § 3.

§ 6. 1. Przepis § 5 stosuje się odpowiednio do obliczenia renty rodzinnej przysługującej po emerycie lub renciście, jeżeli za podstawę wymiaru renty przyjmuje się podstawę wymiaru świadczenia, które przysługiwało zmarłemu emerytowi lub renciście.

2. Przepis § 4 stosuje się odpowiednio przy obliczaniu renty rodzinnej przysługującej po zmarłym pracowniku, emerycie lub renciście, jeżeli w okresie między dniem śmierci pracownika (emeryta, rencisty) a dniem przyznania renty rodzinnej przypadał co najmniej jeden termin waloryzacji świadczeń.

§ 7. 1. Prezes Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w terminie do dnia 28 lutego każdego roku w porozumieniu z Prezesem Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w Monitorze Polskim procent wzrostu przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w gospodarce uspołecznionej w roku poprzedzającym rok podwyżki świadczeń z określeniem kwoty maksymalnego wzrostu podstawy wymiaru świadczeń w myśl art. 74 ust. 1 ustawy.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w 1986 r.

§ 8. 1. W stosunku do świadczeń przyznanych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia przyjmuje się — z uwzględnieniem ust. 2 — współczynnik waloryzacyjny ustalony od podstawy wymiaru świadczenia i kwoty

świadczenia, określonych w decyzjach wydanych do tego dnia.

2. W stosunku do świadczeń, których wysokość została ustalona na podstawie przepisów uchwały nr 27 Rady Ministrów z dnia 4 marca 1985 r. w sprawie podwyższenia niektórych emerytur i rent (Monitor Polski Nr 4, poz. 29 i Nr 13, poz. 97), przyjmuje się współczynnik waloryzacyjny ustalony z uwzględnieniem zwiększenia podstawy wymiaru i podwyżki świadczeń wynikających z tej uchwały.

§ 9. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do emerytur i rent przysługujących na podstawie:

- 1) ustawy z dnia 27 września 1973 r. o zaopatrzeniu emerytalnym twórców i ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 145),
- 2) ustawy z dnia 29 maja 1974 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 13, poz. 68),
- 3) ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r. o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144),
- 4) ustawy z dnia 19 grudnia 1975 r. o ubezpieczeniu społecznym osób wykonujących pracę na rzecz jednostek gospodarki uspołecznionej na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 146),
- 5) dekretu z dnia 4 marca 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych i spółdzielni kółek rolniczych (Dz. U. z 1983 r. Nr 27, poz. 135),
- 6) ustawy z dnia 18 grudnia 1976 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników i niektórych innych osób prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek oraz ich rodzin (Dz. U. z 1983 r. Nr 31, poz. 147),
- 7) ustawy z dnia 1 lutego 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 32),
- 8) ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 23, poz. 99 i z 1985 r. Nr 20, poz. 85).

§ 10. W § 1 w ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 6 grudnia 1982 r. w sprawie przyznawania w drodze wyjątku emerytur i rent kombatanom oraz pozostałym po nich członkom rodzin (Dz. U. Nr 45, poz. 294) wyraz „odpowiednio” zastępuje się wyrazami „co najmniej”.

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: Z. Messner